

שירים.

שקיעה.

צל חוזה ים סוער, ים מכה רם את גליו
שטה סירתנו, קלה כה ומהירה,
השמש בפאתים בדמיו טבע ויתעלה -
סער בא ולילה - ונחזור חיש העירה.

בסירה שטה והים באלפי פה בה גוער,
אני ואת בה יושבים, אין איש יתנו יומר -
לא בסירה ולא על כל הים הסוער,
רק את ואני כנגדך בלב הגלים חותר.

הים, הוא הכה גליו וענדם עטרות-כסף,
כמוני כן גם את ראית אז ראשית סער,
בא את השמש - אם כי מאחריך דם יאסף -
ראית בפני גחתם וצערו בעיני בער.

הִלַכְתִּי בְדַרְךְ לְבִדִּי.

הִלַכְתִּי בְדַרְךְ לְבִדִּי,

כֹּה עֲזוּב וּמִסְכֵּן;

מִכֹּל אֲשֶׁר רָעוּ לִי לֹא הָיָה

אִף אֶחָד עִמָּדִי.

אֶחָד נִטְשָׁע, אֶחָד נִתְלָה בְּנוֹ

אֲחֵרֵי תַקּוּוֹת נִכְזָבוֹת וְחַלּוּמוֹת לְשׂוֹא,

אֶחָד הַזְקִינִי;

הָאֶחָד נִסְתַּמֵּר כַּחֲלָד

בְּתוֹךְ חוֹרוֹ שְׁחָפָר

עַמְק־עַמְק בְּעָפָר

וְנִעְלָם שֵׁם,

וְאֶחָד מֵעֵבֶר לַיָּם

נִשָּׂא אִשָּׁה וְהוֹלִידָה.

הִלַכְתִּי לְבִדִּי.

הַשְּׂמֵשׁ הִתְחִילָה לְשַׁקֵּעַ,

וְאֵהִיָּה נֹצֵב בְּלִי-נוֹעַ

נִשְׁעַן עַל אֵילָן עֲרִירִי,

שֶׁעֵמַד עַל-יָדִי, -

ואזכר ארצות וערים
 עברתי,
 ועירות-מוֹלֶדֶת וכרמים בְּהָרִים
 וְכָרְתִי.
 ואזכר עִירָה נִדְחָה בְּלֵיטָא
 בֵּין יְאוּרוֹת וְאַגְמִים,
 ועיר על חוֹף-יָמִים,
 קָרְיָה עֲלֵיזָה, רַב־תֵּאשׁוּ וּפְרִי־הָדָר וְעֲצֵי־שֵׁטָה.
 קִיץ אֶחָד בַּכֶּפֶר -
 ועוד קִיץ
 בֵּין חוֹמָה וְחִיץ
 בַּכֶּרֶךְ רְחוֹק נוֹר;
 שָׁנָה וְחֲצִיָּה
 בֵּין הַרְרֵי־הָאֶלֶף וְעַמְקֵי־הַתְּהוֹם
 בְּהַלְוָצִיָּה:
 פֹּה שָׁנָה, פֹּה יוֹם,
 וְשׁוֹב לֵיטָא -
 הִלְכְתִּי, עֵינִפְתִּי,
 ועל אֶבֶן בְּדֶרֶךְ יִשְׁבְּתִי.
 רָחֲשׁוּ פְאֵתִי הַמַּעֲרָב
 מִעֵבִים וּבְנוֹת-עֵבִים קְלוּיֹת,
 ועֵינִי לְמַעֲרָב נְטוּיֹת,
 נִתְלֹת וְצוֹפֹת בּוֹ דָם
 בְּהֶאֱסֹף יְצוּרֵי־הָאוֹר. -
 הַפְּנֵה לְעֶרֶב יוֹם?

אם פנו שנות דור?

צ'ל,

צ'ל רעד ארף

על אבן נשפחה בדרך -

זה צ'לי - הוא נע.

הס, הס!

לי נזכר דברמה.

... זה היה אף אתמול, כמדמה:

וזה - לפני שנה, -

וזה - ? למה לבי בי ינע?

עוד דבר

לי נזכר מאז -

הס...

עם רוח של ערב עגומה

באוני אלה צ'לי עבר,

על אבן בדרך מצאוני.

סבבוני -

נזכר לי מעשה שהיה זה-כבר -

לי נזכרה פגישה

במדינה רחוקה ובמקום לי נר

באולם של תחנה,

פני אשה

ועינים שלא תשכחנה.

הס, עוד דבר אחד לי נזכר -

מלפנים,

מלפני הרבה שנים,

ומבט מימים כבר עברו: "התזכר?"

אמנם, היה הדבר וגזו

הס...

כה רבו החליפות הרבות והשונות,

שתו עלי, שתו הצללים -

צללי זכרונות,

עם מעט אהבה ישנה, מעט אמון וכאב

ושאר ההבליים,

גם טוב בהם היה, גם עקש ופחלת

ושטות, - מגי דברים בלב...

הס, רזי לי, רזי...

צנח ראשי הכבד על חזי,

ונאת פני דם אליט -

נזכר לי דבר פה רחוק ולא-ברור:

אני ילד

ברחוב של עירה אמהר;

נביחה של פלבים,

ונזיפה של גוי סבוא: "ארור, הו ארור"

אני אץ והסטה, חור הסטה,

אץ אל בין עבים.

הס -

זכרתי קול... זכרתי בקר אחד צח,

ונריחה אחת, אחת ומיחדה
 על איזה גבעה קטנה, באיזה שדה.
 זכרתי גן... זכרתי לחש רך...
 רשרוש שמלה קל...
 ליל על מים, משק משוט יף
 בנהר גל...
 גם טוב בם היה, גם עקש בם ופתלתל -
 זכרתי צחוק... זכרתי דמעה בריס-עין
 ושיר בין הוללים בבית-משתה-גן...
 זכרתי תלתל...

הלכתי לבדי,
 ועל נחל בדרך עמדתי
 וראשי הורדתי...
 הערב -
 הוא רחץ דמדומי הזהב
 בנחל,
 גזע השמש והוריש לנחל את פלאי
 הנחל! ראי עובר הנחל,
 פתר-לי החידה,
 הגידה -
 צפון בה אור אשר כבה...
 הנה הועם הים -
 ולשונוף, זו לשונוף - להבה,
 מימיה כדם.
 תבער - וקר בי הנשב, -

הגידה, מכשף,

בטרם תכסף עלטה:

מה חיי מאז ועד עתה?

האמנם פה ארכו, ארכו?

„כנצח נמשכו“ -

לי ענתה בבואה במעין, -

אך גל אשר עבר לי הפליט:

•רק הרף-עין.“

מחול חדש.

היננו צעירים

אני ואת

ואך התודענו,

כמעט קט -

ואהבנו

ומלא העולם

ותשאות עיר,

בת־מחול

והיכל־שיר

עוננו.

בקצה הקרית,

בחדר קט

ומלון־צהר,

ואני ואת -

בחלמה,

חבויים נחלם

שנות חצי־דור,
נאני עוד בקרף -
ואת עוטה אור
כשֵׁלֶמָה.

הבקר הלך,
השמש בא,
וטָרַם גֹּדַע
עוד עד־מה -
ישנו.

הערב נבט,
הלילה רד -
וטָרַם גֹּדַע
אני ואת,
שֶׁכָּר וְקָנִי.

הלום חלֵמְנו,
הכי־טוב;
נחֵלְמֵנו
עד הסוף -
וְיָם יוֹנָה.

אף תמול עברנו
בחוצות עיר,
על־יד בית־מחול

והיכל-שיר -

והקיצנו;

בְּמַחֹלֵי חֲדָשׁ

יָצְאוּ בּוֹ,

גַּם מִנְגִּינָה

הִיְתָה לוֹ

חֲדָשָׁה.

„זֶה חֲדָשׁוֹ” נִקְרָא

בְּתַמְהוֹן-לֵב,

וְאִם אֵלֶם הָיָה

שֵׁם הַכָּאֵב -

אָךְ קָשָׁה.

לְמַה־זֶּה תִּלְכִּי לְבַדְךָ.

לְמַה־זֶּה תִּלְכִּי לְבַדְךָ

בְּאִשׁוֹן הַלַּיְלָה?

הַנְּנִי וְאַלְךָ אִתְּךָ.

הַרוּחַ יִהְיֶה שׁוֹמֵמֹת,

קוֹל יִלְלֶתוּ יַעֲלֶה

וְנָשִׂים גְּדוֹל גִּתְךָ.

הַנְּנִי וְאַלְךָ אִתְּךָ.

אִישׁךָ עֲנֹבְךָ,

בְּנִיךָ לֹא יִשְׁאַלְוּ שְׁלוֹמְךָ,

וְאִין לָךְ מְנַחֵם וּמְרַחֵם

וְאִין תּוֹמֵךְ -

וְאִנִּי אֶאֱהָבְךָ.

לְמַה־זֶּה תִּלְכִּי לְבַדְךָ

וְרַע אֵין,

בְּכִרְיָה וְזָרָה -

אֶל מִי תִלְחָצִי בְּקִרְיָה?

ומי את דמעתך ישק

מריסי העין?

הנני נאלץ אתך.

אני אשמרך;

אני כליל גשמים וחשך

דם אהליק את שערות ראשך

ולא תהי גלמודה

בדרך.

בקר-עבות.

באשון הלילה - ואני במטה אישן,

ואפקח עיני לְתַמִּי

מתוך נומי,

ודומם, דומם כה אביטה -

ובהביטי כה באשון הלילה, ראיתי:

והנה איש על פסאי

על-יד המטה

יושב, ולמראשותי נשען,

באשון הלילה.

ואנכי לא נבהלתי, ואם ידעתי

מי הוא ולמה יופע, -

שכבתי קופא

בעצלים על ערשותם לפני קומם.

לא רחבו עיני משהו, לא נאנחתי,

רק נחתי נחתי

והבטתי עליו דומם

הבטתי ולא נעתי ולא נעמתי

הייתי ערף.

ואנכי אם עיפתי מן החיים -
 אף שכחתיים בזה הרגע, שכחתיים פתאם
 וכאלו עוד לא ראיתים
 וכליון-נפש בי יגלד פרא
 ל' בקר אחד עוד, ל' זריחה אחת
 על ארץ זו מתחת,
 רק פעם אראה
 את השמש עולה בשמים.
 בשמי-התכלת.

ואגיד לו בשפה מעט נמלצה:
 פתיל-חיי אולי יכרת
 ביום המחרת?
 רק פעם עוד חפצתי לראות
 את השמש עולה גאה ונלהבה,
 ואנכי שותה זהבה
 מעל הקירות. -
 הוא נענה לי, וקם ויצא
 בבת-צחוק קלה.

נרדמתי שוב, אף מתי לא אנוכרה.
 בכי תינוק ויללת חתולים
 עלו בלולים
 באזני אימזה עת רבה:
 סוף-סוף נרדמתי שוב, ובהקוצי
 ליום שלפני קצי -

וְהַשֶּׁמֶשׁ, הַתְּפִלְתִּי לָהּ, מִתְחַבְּאָהּ
 הוּי, בְּקֶר אֶחָרוֹן לְאֵ-אוֹרָה,
 בְּקֶר-עֲבוֹת.

בתנומתך.

פעם אחת ראיתי אותך בתנומתך.
 עם הערב יום, זכורני, אליך פעם סרתי,
 עמדתי בפרוודור מעט, פשטתי אדרתי,
 פתחתי דלת חדרך ואעמד בפתח -

את נסת, עמדתי והתבוננתי בך מספק,
 התבוננתי עד כלות עיני בך וכנפשי שבעי,
 ולבבי נע וזע, ולבבי - כאלו מת לבבי, -
 את נמת, זה ראשך מרכן וידיך עלי לבדי;

מטפחת צמרך זו הפוחזה והגלוזה,
 התלויה לה בגס על כחפך תמיד -
 כה צנועה היתה ועטפה חוץ חמד,
 למלתך ארכה כה, קצה בעלך הציץ הונה.

עמדתי והתבוננתי: עיניך סגורות היו,
 על שמורותיהן סגורות, ופניך - אליו
 לא ראיתי עוד מעולם את פניך אלה -
 ואמת זו עליהם, ואשר כה ישליו.

ואם כי מכל יקרת לי, ואם כי בלי לבוש ושמלה
נגלית בבטחה לי ובאהבה כמו שהגוף -
אף איזה חסר בך היה עם כל חגף,
ובתנומתך-ראי, וזה החסר נמלא.

לא רחפת סביבותי צוהלה וחרוזה
עם כוסות חמין צלולות ובוערות כנין,
עם קצרת תפוחים וצחוקך-חן בעין -
את נמת, אף יקרת נפשוך, יצאה על פניך חוצה.

את נמת-אני נצחתי דם והתבוננתי,
את לא צחקת אלי, לא כוך-חן, לא רמו,
דליתי במלא-לב מעל פניך את האמת,
ובאשר לא יאמין גבו על-אדמות-האמנתי.

אז הקיצות. בצעקה תקפצי אל מול הפתח -
הוי למה, מחקרי כה, ולמה לי תחניפני?
מה-לכחש תאמר? לו ידעת מה-תיפני,
ומה-לך לבי קרבי יגה בתנומתך.

